

Palmesøndag

Salmevalg

15: Op al den ting

176: Se, hvor nu Jesus træder

36: Befal du dine veje

241: Tag det sorte kors fra graven

754: Se, nu stiger solen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Da Jesus var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: ”Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.” Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: ”Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun

kunne. Hun har på forhånd salvet mig legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædiken, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.”

Prædiken

Når vi i løbet af et helt år, søndag efter søndag, ved gudstjenesterne i kirken genfortæller historien om Jesu liv, så slår vi ned i specifikke fortællinger om Jesus, og vi får sådan en tableauagtig indsigt i Jesu liv: Vi husker enkeltfortællinger, lignelser og nogle af de ord, han prædikede; Og vi tænker måske også, at vi har en fornemmelse for, hvad kernen i hans budskab var. Men en streng, der går igennem hele hans liv, og som vi genkender igen og igen, er bevidstheden om en opgave, en mission, hvis nødvendighed er tvingende: Han går mod Jerusalem, og han går sin død i møde. Det vanskelige for os er at forstå nødvendigheden af Jesu død; nødvendigheden af korsfæstelsen og af opstandelsen.

Magt er et nøgleord, når vi skal forstå den nødvendighed. Magt er evnen til at sætte sin vilje igennem – også på bekostning af den andens vilje. Vi siger om Gud, at Gud er almægtig. Det vil sige, at Gud har – eller er? – den ultimative magt. Nu kan magt bruges på forskellige måder. Den kan bruges til at tvinge sig egen vilje igennem, eller den kan bruges til at sikre retfærdighed for mange. Magt kan bruges godt eller ondt. Og hvis jeg skal forsøge at sætte begreber på den gode og den onde magt, så vil jeg sige, at Gud er den gode almagt, mens Satan er den onde almagt. Det vil sige, at Gud og Satan på sin vis er den eller det samme; men der er den forskel, at de bruger magten forskelligt: Enten til at underlægge sig verden eller til at sætte verden fri: Gud og satan repræsenterer to former for magt, som har betydning for, hvordan historien om Guds sejr over Satan kan fortælles. Der er også en tredje form for magt, og det er den jordiske magt – de jordiske rigers magt, kejsrerigets magt, stormagternes magt. Det er i spændingen mellem disse tre magter vi skal forstå, hvorfor Jesus *nødvendigvis* måtte gå sin død i møde.

”Mit rige er ikke af denne verden,” siger Jesus, da han er til forhør hos Pilatus. Det er en vigtig sætning, hvis vi vil forstå den forskel, som bibelen lægger vægt på, at der mellem kejserriget og Gudsriget. Gang på gang i løbet af Jesu liv oplever vi, hvordan disciple og jøder misforstår forholdet mellem på den ene side kejserriget med deres jordiske messiaskonge, og på den anden side Gudsriget med den himmelske messias. Misforståelsen opstår fordi Jesus faktisk kan tage magten og underlægge sig hele verden. Vi ser igen og igen hvordan magten er en *fristelse* for Jesus – enten i en direkte konfrontation med Satan eller når folkemængderne vil gøre ham til konge. Og den sidste fristelse får Jesus, da han hænger på korset. Her hånes han for sin svaghed og folkene omkring korset råber til ham: Nå, du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv og stig ned fra korset.

Jesus blev hængende og han døde. Men magt er den almægtiges største fristelse. Det så vi, da Gud udslettede hele jorden med en syndflod, og kun Noa og hans familie overlevede.

Påskens begivenheder, fortællingen om Jesus, der går mod sin død, dør og opstår, er derfor en fortælling om en radikal forandring af menneskets Gudsforhold. Mennesket er ikke længere spændt ud mellem to magter, der kæmper om mennesket. Eller sagt med andre ord: Mennesket skal ikke vinde Guds gunst for at have Gud på sin side, når Satan forsøger at overtage menneskets liv. Nej, den radikale forandring består i, at mennesket i og med Jesu død og opstandelse kan vide sig elsket af Gud.

Jeg nævnte Noa før. I syndflodsberetningen er han sådan set den eneste, der er elsket af Gud. Efter prædikenen skal vi høre en moderne syndflodsberetning. Tragedien ved syndflodsberetningen er jo, at det hele begynder forfra igen, allerede da Noa og hans sønner skal til at opbygge en ny tilværelse. "A Salty Dog" kunne vi kalde Noa. En sømand, en pirat, der sejler ud på havet, fordi han er tvunget til at skabe sig en ny tilværelse. Det er også historien i Procul Harums "A Salty Dog", om en flok pirater, der ikke har hjemme noget sted og må skabe sig en ny tilværelse på en øde ø. De flakker om på havene, og

efter en dramatisk rejse når de frem til den smukkeste kyst med hvide sandstrande og det smukke azurblå vand. Det var ikke et dødeligt sted, står der i sangen; altså var det et paradys. De sænker skibet, og så går de i land. De drømte om paradiset, og de fandt det. Men slutningen antyder en anden virkelighed: Mange måneder og mange somre er gået siden de gik i land. De er stadig sømænd og pirater, men de har ikke et skib. De er blevet fanger i et paradys, hvor de ikke føler sig hjemme. Og hvad kalder vi sådan et paradys. Jo, det kalder vi Helvede. Så "A Salty Dog" handler om at stræbe efter den drøm, der bliver mat og livløs, når den er opfyldt. Det er, i eksistentiel forstand, fortabelse.

Jesu opgave, Jesu mission var tvingende nødvendig; vi kan også have en oplevelse af, at vores livsprojekt, jagten på vores drømme, er tvingende nødvendige, for vi kan få den fejlopfattelse, at vi er vores drømme. Men det er vi ikke, vi er Guds udvalgte, hellige og elskede børn. Og det er fordi, at Gud ikke længere er en frygtindgydende almagt. Gud er en elskende almagt. Gud besluttede at binde sin almagt til kærligheden, og dermed ikke forandre verden gennem

udslettelse af al uretfærdighed, men Gud besluttede derimod at forandre verden gennem ubetinget kærlighed til hvert eneste lille ubetydelige væsen. Så det er kærligheden, der er den ene tvingende nødvendighed, der gør, at Jesus må gå mod sin korsfæstelse i Jerusalem, og i dag, Palmesøndag, ride ind i morderstaden med sin død og begravelse for øje; men sandelig også med et spinkelt håb om opstandelse. Amen!

Kirkebøn

Vor Herre og vor Gud! Lad vores angst for livet vokse til et påskehåb og en tro på, at du er til stede midt iblandt os. Lad os mærke dit kærlige blik, når du ser på os gennem vores næstes øjne. Hjælp os til at gribe livet, når vi går fortabt i vores egen selvtilstrækkelighed. Kom til os og bliv hos os, og sig de ord, der sætter alt på plads, at vi kendt og elsket af livets Herre og universets skaber. Og lad os så forstå friheden i din kærlighed, for den er betingelsesløs. Herre, vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem trosskab og visdom, så de forvalter

mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker.

Vær hos os, når vi skal dø. Forbarm dig over os, giv os ikke løn som forskyldt, men skænk os en glædelig opstandelse til det evige liv, hvor du med Søn og Helligånd lever og råder fra evighed til evighed. Amen.